

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 13. De magna fame, quâ anhelabat ad communicandum quotidie,
déque illius causis, & quomodo Deus interdum ipsius desiderio satisfecerit
modis miraculosis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

colligebat in se virtutem illorum divinorum & admirabilium radiorum, usq; dum placuisset Domino, ut cessarent emanare, neque amplius prodirent ex ipsius sacratissimo pectore & corde, eo modo (ut ruditer loquar) quo infans suscipit radios lactis ex pectore suæ Matris. Finito isto mysterio Dominus abivit ex eo loco, & throno, in quo circumdatus ab innumerabilibus Angelis federat, meâ opinione, spatio duarum circiter horarum, impertiens mihi suam sanctam benedictionem, & relinquens me plenam folatio, humiliatam & attonitam, quod viderem talia miracula, ac tam magna opera DEI, quæ ex sua Bonitate, & incomprehensibilibus judicijs operatur in nobis pauperibus, & indignis creaturis suis.

Refertur similis visio Seraphici Patris Sancti Francisci, cuius sinui Dominus imposuit tres aureos nummos, qui representabant tria vota, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiae, ut illos ipsi offerret. Circumstantie huius presentis oblationis illam reddunt verè prorsus mirabilem. Quis enim non miretur

tam amabile certamen animæ ac DEI, dum petit ac dat DEUS animæ, quod sibi vult ab ea dari, suscipitq; ab ipsa, ut illi idem restituat cum lucro? cui non placeat significatio tam mirabilem nummorum? vtri colores, quibus depinguntur hæ tres virtutes, & locus, quem obtinent in pectore ipsiusmet Christi Domini, atque matris, qui prodeunt ex intimo ipsius pectore, ubi illos reposuit, ut eodem magis elaboraret ac perficeret? quæ omnia attestantur immensum DEI amorem erga animam, ut anima diligat suum DEUM dilectione tam forti, ut profundat pro ipso suum sanguinem, ac tam profundâ reverentiam, ut se humiliet usque ad terram, nec non tantâ castitate & puritate corporis ac spiritus, ut excedat candorem nivis, nitorem crystalli, & pretium auri. Verè, DEUS æternæ, admirabilis es in tuis electis, ac admirabilis est amor, quo illos prosequeris, & ea, quæ in illis operis. Felices illos, qui accipiunt à te id, quod tibi vis ab ipsis dari, atque tibi dant, quod à te acceperant, quia idem recipiunt cum tanto suo emolumento.

(e)**(a)

CAPUT XIII.

De magna fame, quâ anhelabat ad communicandū quotidie, deque illius causis, & quomodo DEUS interdum ipsius desiderio satisfecit modis miraculosis.

Incredibilia emant ardentissima desideria, quæ DEUS communicavit suæ Famule, ut frequenter sumeret sanctissimū Sacramentum Altaris, cum fame adeo insatiabili, ut non posset aliter expleri, quàm quotidie communicando, remaneretq; magis famelica, ut communicaret postridie. Proceperunt hæc in re ipsius Confessarij pedetentim, concedendo illi istum celestem panem, imprimis quovis die octavo, vel bis intrâ septimanam; deinde tertio quoque die, donec rationabilissimè judicarent, posse illi dari quotidie, hunc panem quotidianum, qui propter similes personas vocatur panis quotidianus: ideoque semper illum sumebat, quam-

diu valebat pedibus, ut frequentaret templum: postquam autem ita invaluerunt morbi, ut multis annis continuè fuerit afflicta, non defuit illi Divina Providentia in suggerendo modo, quo, pro ipsa obtineretur Breve, ut liceret quotidie in Oratorio illius domestico dicere Missam, eique Divinum præbere epulum; quod quidem fiebat, omnibus ijs diebus, quibus illud poterat sumere, sæpe enim erat tam afflicta, ut dolores & corporis affectiones id non permitterent.

§. I.

Cum hæc fames indies magis augetetur: Quodam, inquit, die, dixi ad Dominum quam confidentissimè: Mi Domine, quæ

quæ fames est ista tam magna, quam semper mea anima sentit, ut te sumat, quia licet te suscipiat quotidie, nunquam fatiatur, & semper te desiderat? Bene ego scio, Domine mi, & Bonum meum, quod ex magno amore, quæ indidisti meæ animæ, oriatur hoc tui desiderium, quia ipsi videtur, & sic re vera est, non esse aliud melius mediū, quo suum dilectum ad se attrahat, quàm ut ipsum accedat in hoc admirabili Sacramento, in quo es tu, meum summū Bonum, & Dominus, ac DEUS, & homo verus, gloriosus, & omnipotens, plenus omni tua Majestate, & Bonitate. Sed quamvis ego id noverim, dic mihi, Domine, per tuam bonitatem infinitam, quænam sit alia causa, quod mea anima te semper efuriat? Respondit mihi Divina Majestas: Præter causam, quam dixisti, & in te experiris, est alia, quam tu non ita advertis, quia dum me anima sumit in Venerabili Eucharistiæ Sacramento, & ego ad illam venio, communicatur ipsi quædam virtus, corroborans illam, & confortans contra omnes suos hostes, ac malas inclinationes, ipsamque sustentans & conservans, ac promovens in vita spirituali. Præterea ego illi hanc miseriam unâ exhibeo, ut fiat particeps meorum meritorum, utque ibi ipsi applicetur virtus meæ Passionis, quæ est infiniti valoris. Atque ita tua anima, dum occultè sentit hæc bona, iisq; fruitur, quæ ibi illi communico, vivit etiam cum hac fame ac desiderio mei semper sumendi, quamvis tu non habeas nisi amorem, quo me amas ac desideras, & propter quem solum, non attendendo ad alia tua commoda, præterquam ea, quæ congruunt huic amori, quo me solum prosequeris, magis ac magis ad me venire desideras, ut sis mihi magis unita. Propter hæc verba obstupui, & fui attonita, atque exarsi amore Domini, qui tam suaviter mecum loquebatur.

His duabus dictis causis, tanta famis communicandi frequenter, addamus aliam, utpote fidem tam vivam & illuminatam, quàm habebat, quod sub eo velo & accidentibus panis, existeret ipse Christus, qui illam miris illustrationibus instrucebat, & indes magis a-

nimabat: atque cum illa fide crescebat reverentia, ac amor, & fames ipsius sumendi, nec non præparatio ad hanc sumptionem; qua in re illa confirmabatur experientiâ quasi continuâ singularium creaturarum, quas consequebatur inter communicandum, cum ardentissimis affectibus amoris, cum solatijs & jubilis ineffabilibus, & intimâ unione spiritus, cum suo dilecto, quem complectebatur toto suo corde, qui per admirabiles apparitiones se ipsi in eo Sacramento ostendebat, sub varijs speciebus, & figuris, quæ illi rapiebant cor, eamque accendebant majori desiderio ejus honorandi, amandi, & sumendi intra sua viscera. Verumtamen ipsa multò magis innitebatur vivæ Fidei hujus Divini Sacramenti, quia sciebat illam plurimum aestimari à DEO, eique placere, quod ipsi significavit in hoc admirabili colloquio.

Cum considerarem, ait ipsa, immensitatem Divinæ Bonitatis, propter quam, unâque amorem, quo amavit & amat suas creaturas ab æterno, dignatus est pro earum salute, & majori bono animarum remanere in Divino Sacramento, ut ipsis cohabitaret, & conviveret, easque illuminaret ac doceret, cibaret ac nutriret, in hac peregrinatione, juxta illud, quod dixerat: *Si illos dimisero jejunos, deficient in via, quia aliqui venerunt de longè; cum, inquam, id cogitarem, admirans ipsius Divinam Sapientiam, Potentiam, ac Bonitatem, quæ sunt tres principales perfectiones, quibus innititur opus hujus Mysterij, dixit mihi Dominus: suppositis tribus meis, quæ admirata es, attributis, & simul fide meorum fidelium ac amicorum, quâ firmissimè, absque omni dubio, credunt hoc sanctissimum Mysterium, quemadmodum dixi Thomæ: Quia vidisti me, credidisti; beati, qui non viderunt, & crediderunt; usque adeo mihi placet, meque delectat fides istorum meorum fidelium, ut propter illam, simulque meam bonitatem & amorem, quo erga eos feror, sim prorsus contentus, & satisfiat mihi, juxta omnem meam voluntatem, pro ea misericordia, favore, & gratia, quam illis in hoc exhibeo. Et quamvis sit verum, multos inveniri Christianos, qui cum gravi detri-*

mento ac damnatione suarum animarum, me malè tractant, sumendo me in hoc Divino Sacramento in malo statu, & peccato mortali, nihilominus ità me delectat, ac ità mihi placet, id quod dixi, quòd ibi peculiari modo existam, ubi dico delicias meas esse cum filijs hominum; ut licèt essent quàm paucissimi hujusmodi mei fideles, & speciales amici, atque etiam unicus, facerem pro illis, vel pro isto, hac in re, quod facio pro quàm plurimis; non consideratis, ut inducar ad id omittendum, ingratitude, & peccatis malorum Christianorum, qui me sumunt in lethali peccato.

§ II.

Est autem admirabilis lucta, qua reperiebatur in corde hujus Servæ DEI, inter dictos affectus amoris Divini, & alios propria cognitionis, qui illam videbantur retrahere ab eo, quòd amor tantopere desiderabat; quia considerando se ipsam, quando adibat sacram Communionem, dixit quãdam vice ad Dominum: Mi Domine, estne possibile, quòd ego tantùm audeam? Quomodo cogito, magne Domine ac potens, venire ad te, & collocare te in abominabile sterquilinum meæ animæ? videor mihi, mi Domine, esse instar bestię carentis ratione, quæ, dum videt, quòd amat, quòdque illi placet, statim ad illud procurrit, absque alia consideratione, & respectu. Forsitan te cogito decipere, ac tibi illudere, sicut illudo creaturis hujus mundi, quæ habent oculos carnos, quibus parùm potest videri, id quòd agitur in spiritu? non potero autem te decipere, quia tui oculi, & visus tuus est clarissimus ac purissimus, & penetrat animas, ac omnia quæ sunt in illis occultissima. Atque ego ipsa tibi volo aperire mea scelera, ut illa videas, cures, ac punias, juxta tuam sanctissimam voluntatem. Cùm id considerarem, speciali illustrata lumine, quòd mihi DEUS in hanc rem dabat, dixi illi: Domine, ista quæ hic adest, eo modo, quo vides, & quam optimè novisti, nihilominus propter magnum amorem, & desiderium tui, vult præsumere, ut accedat ad te suscipiendum; quia

non est illi possibile aliter facere, neque se potest continere: Nonne esset bonum, & conforme tuæ Justitiæ, atque etiam tuæ Misericordiæ, ut illam juberet, propter istam audaciam, & ipsius scelera, terribiliter castigari, quòd resipisceret, & aliquid lueret? cùm ista dicerem ex intimo animo, ut viderer disfrumpenda, dixit mihi Divina Majestas peramanter: Hoc non esset bonum, quòd tu vis, nec est, quare fieri deberet, neq; ego id volo facere. *Ità acquirat, & cognitio sui ipsius, qua præstiterat suum officium, dedit locum amoris, ut is cum tranquillitate exequeretur suum munus. Quia magis delectat DEUM, quemadmodum dixit Sanctus Bonaventura, ut tales persona frequentent sacram Synaxim cum amore, quàm ab ea abstineant, propter timorem Divinæ Majestatis.*

Alià vice, reddens mihi rationem suæ conscientie, scripsit hæc verba: Summè me pudet, ac erubesco coram DEO, & coram omnibus creaturis cœli ac terræ; estque tantus meus pudor, ut si me in asino circumducerent per plateas Vallisfoletanas, non sentirem majorem confusionem: in templis me colloco ad angulos, & videor mihi ab omnibus aspici, ac putò à me omnibus præberi malum exemplum; eo ad Communionem cum magna fame, sed tamen confusissima, quia mihi videor esse similis cani famelicò, qui furrupit panem ex mensa Domini, & celeriter fugit, ne pro meritis tractetur: bene mihi est in isto fureto. Et si DEUS mihi vult offerre aliquid aliud, dico, me id nolle, quòd sic mihi sit bene. Cùm hodie irem ad fandum Christum Dominum, timui ibi manere, quia vidi cœlos apertos, & magnam multitudinem beatorum spirituum meo contemplantium, ac stupentium immensitatem Divinæ Bonitatis, quòd se ità communicaret suis miseris creaturis, & existimabam me videri, & cognosci ab illis meâ miseriam, tam profundè, quàm mihi dabat Dominus, ut me cognoscerem, atque in ista confusione fui ità afflicta, sicut dixi. Hos eosdem affectus & luctas experiebar post Communionem, quia summa erat verecundia & pudor, quem sentiebam, confi-

considerando vilitatem loci, in quo repositam Majestatem tanti Domini.

Aliàs me solatus est Dominus, postquàm communicavisssem, vehementerque dole-rem, quòd me non præparavisssem debite pro tanto Hospite. Vidi Christum Dominum in throno regio, indutum veste, & redimitum coronà quasi Imperiali, qui arcano modo, & graviter scribebat sanguine, id quod ego fueram promerita per virtutem hujus sanguinis, illà Communione, ad eum modum, quo Rex aliquis terrenus confirmaret privilegium, & gratiam præstitam cuiusdam suorum subditorum, ex mera sua liberalitate: atque hoc factò mihi dixit Divina Majestas: Amica, quid tandem facis? quid cogitas? ideòne fortè, quòd aliquis filius, vel filia boni Patris dormiret absque ulla sollicitudine, Patre vigilante, ut ipsi præster aliquid boni, omitteret Pater id facere? *Quasi diceret: Certè non; significando illi in eo admirabili ac Divino arcano, quòd licet ipsius preparatio non esset qualem sibi imaginabatur, esse debere; Bonitas tamen tanti Domini veniret ad illam remunerandam, ac si quàm optime se disposuisset.*

§. III.

Aliam gravio-rem habuit luctam cum demone, propter frequentiam suæ Communionis, quæ quantò magis placebat DEO, tantò amplius displicebat demoni, qui ipsam conabatur ab illa avertere mille vijs, modo aperte, modo fraudulenter. Aliquando manè, inquit, cum non posset tolerare rabie-rem, quæ illum propterea discrucia- bat, voluisset eam exerere, si ipsum DEUS permisisset, postquam apprehendisset meum guttur, utpote optans me suffocare, si posset: verum quia hoc DEUS volebat, non habebat plus viriù ad stringendum, quàm si esset parvulus puer, videbatur enim esse quasi ligatus, ne posset facere, quod desiderabat; sed tamen premebat non nihil, ità ut me affligeret. Ego attractavi guttur, ut viderem, quid ibi haberem, quod mihi adferret illam molestiam, sed nihil adverti, nec mihi incidebat, hoc provenire à demone, donec circumspiciens illum

vidissem prope lectum, qui statim paulatim accessit, apprehenditq; meum guttur adhuc bis, volens me suffocare. Tum ego nihil ipsum metuens, dixi illi: Quid te exagitat infelix? quid vis? apage hinc. Memor autem, quàm parùm DEO servirem, & meorum peccatorum ac defectuum; dixi ei intrà me: Verè non posses multum de me conqueri, neque de bonis quæ facio, si propterea solùm ità fureres. Dæmon autem respondit cum ingenti furia: Vellem te suffocare, si possem. Quare tandem? ajebam ego: Quare communicas toties, reposuit ipse. Et incepit subito conscendere quàm quietissimè lectum, instar catti, sed contempsi ipsum magno animo, dixique illi, ut descenderet; quod fecit, & reliquit me. Quasi autem hoc non sufficeret, ingerebat mihi scrupulos & molestas imaginationes, ut me abduceret à frequenti Communione, & redderet inquietam, atque valde indignabundè mihi dicebat: Polliceor tibi, quòd, si toties communicaveris, te sim tentaturus & afflictorus varijs imaginationibus: neque aliter fecit, quàm dixerit, permittente id DEO, aliquot diebus. Videns tamen, me ideò non intermittere Communionem, aggressus est me fraudibus, volens me decipere specie virtutis, injiciendo mihi istam cogitationem: Adverte, quòd, ex quo toties communicas, patiaris tot ac tam graves tentationes diaboli, quas non patiebaris antea, idque fortè in pœnam temeritatis, & irreverentiæ, quam committis tam sæpe communicando, cum sis adeò indigna, ut id vel semel intrà septimanam facias. Ità mihi incutiebat summum timorem communicandi, quamvis propterea non desisterem à proposito, quia in me non inveniebam, per DEI misericordiam, quod me impediret, neque Confessarius, cui hæc omnia referebam, mihi id prohibebat. Nihilominus astutus deceptor, mihi volebat persuadere, eam cogitationem provenire à bono spiritu, siquidem me quodammodo illuminabat, sicut solet illuminare DEUS: quod tamen nesciebat imitari, neque omnino similiter præstare, quia relinquebat sui quædam vestigia, ex quibus incepi nescio

nescio quid suspicari de malo genio; licet enim videretur esse verum, quod dicebat, veniebat tamen cum interno quodam tumultu, perturbando, inquietando, & contristando animam, contra quàm faciant, lumen & reprehensiones Divinæ, quæ adveniunt cum pace & quiete interiori. Verum tamen habere istam suspensionem, stringebant me rationes, quas mihi dæmon oggerat, petitas ex mea indignitate. DEUS autem videns periculum, in quo versabar, nè succumberem ei illusioni, dixit mihi quodam die celerrimè: Dic, agè, quid facis? quid facis? adverte, esse diabolum, qui te vult decipere & abducere à sacra Communione, relinque illum, nè ipsi credas, nè ipsi credas. Tum ego agnovi vocem, & inspirationem mei DEI, ac plena gaudio & amore ardentissimo, illum laudabam, & glorificabam, propter specialem curam, quam habebat de me præservanda à fraudibus diaboli, non quidem in rebus gravibus, sed in ijs, quæ retrahunt ab eo, quod est utilius, & cum magna fiducia illi dicebam: Domine mi, & Bonum tuum, si tam fidelis amicus es in protegendis ac defendendis nobis in eo, quod videtur exiguum, aut non tantum, quanta sunt alia graviora; quis dubitat, quin id sis facturus in re gravi, & nobis valde noxia? cum ergo ita sit, ut est, quis poterit tibi diffidere, qui es tam bonus Pater, Dominus, & fidelis amicus, ac securus protector te

quærentium? Postquam Dominus protulisset prædicta verba, aufugit diabolus, & nunquam amplius de hac re est loquutus.

Procedente tempore, quia hæc Serva DEI erat multis annis affixa lecto, ita ut non posset adire templum, sed neque semper haberet commoditatem communicandi in Oratorio, placuit Divina Majestati famem ipsius explere modis prodigiosis. Primo, deducendo illam manibus Angelorum, ut à nemine videretur, ad templum, eo tempore, quo Sacerdos alijs Eucharistiam dispensabat, ut illam ibi & ipsa susciperet. Secundo, dando illi spiritualiter quandam parvam hostiã ejus forme, cujus est, quam ordinariè sumunt seculares, quæ licet non esset verum Sacramentum, sed ipsius figura ac representatio, nihilominus postquam illa eam sumpisset, excitabat interne eosdem affectus, quos experiebatur, quando solebat communicare sacramentaliter, & interdum majores. Postremo quandoq; ipse Christus Dominus comparens supra patenam in specie parvuli pueri, ingrediebatur os illius, seque uniebat cum ejus anima, eadem operando, qua operabatur, quando ipsum sumebat in Venembili Sacramento. Hoc autem contingebat spiritualiter, & in imaginaria visione. Hujusmodi casus in hac Historia multos afferimus, atque admodum mirros, qui hoc loco stricte non erunt insinuandi, quia quorundam sæpe meminisse oportebit.

CAPVT XIV.

De confidentia, quâ à DEO petebat remedium omnium necessitatum, ac de eo, quod ipsi Divina Majestas concessit, & quomodo illam docuerit, quid ei esset petendum.

*S*iquidem ea Divini erga se amoris habebat pignora, quæ intelleximus, recurrebat confidenter Venembilis Marina ad DEUM, periculum remedium omnium necessitatum, tam propriarum, quam alienarum, cui rei magnam sue orationis partem

impedebat. Et verò tantus erat affectus, quo ad istud faciendum ferebatur, ut dum propter suam magnam debilitatem non posset ex proposito agere cum DEO, maxime doleret, se ab illo non posse diu postulare remedium tantarum necessitatum, in quantis sciebat constitutum esse mundum, quia ipsa cum DEO familiaritas eam ad hoc impellebat, inge-